

HAC YOLCULUĞUM

Çıkıp Arafat'a, vakfeye durmak,
Tehlil ve Telbiye dua okumak,
Tekbir getirerek coşup mest olmak,
Sevinç gözyaşlarım dökmek isterim.

Şifa niyetiyle içip zembenden;
Bütün sıkıntılar kaybolsun benden.
Gönlüm ayrı değil kutsal yerlerden.
Kâbe'ye yüzümü sürmek isterim.

Ömer YILDIRIM
(*Gözyaşına Güller Ektim*, s. 85)

2.2. HZ. İBRAHİM VE KURBAN

HZ. İBRAHİM VE OĞLU İSMAIL

Hız. İbrahim'in çocuğu olmuyordu, ancak çocuğu olmasını çok istiyordu. Bir çocuğu olursa onu Allah yoluna kurban etme sözü vermişti. Bir süre sonra oğlu İsmail dünyaya geldi. Hız. İbrahim çocuğu olmasına çok sevinmişti. Ancak İsmail belli bir yaşa geldiğinde gördüğu bir rüya Hız. İbrahim'e zor anlar yaşattı. Rüyasında Hız. İbrahim, oğlu İsmail'i kurban ettiğini gördü. Bunu, Allah'ın kendisine bir hatırlatması olarak değerlendiren Hız. İbrahim, çok zor bir sınavla karşı karşıya kaldı: Bir yanda babalık şefkati ile gözü gibi sevdiği oğlu; diğer tarafta ise bütün varlığını uğruna verebilecek kadar sevdiği ve söz verdiği, yüce Allah vardı. Bu olay, Kur'anıkerim'de şöyle anlatılmaktadır:

"İbrahim, 'Rabbim! Bana iyilerden olacak bir çocuk ver.' diye yalvardı. Biz de ona yumuşak huylu bir oğlan müjdeledik. İsmail, babası İbrahim'le birlikte yürüyüp gezecek çağa gelince, 'Ey oğulcuğum! Rüyada seni kurban ettiğimi görüyorum. Bir düşün, ne dersin?' dedi. İsmail de, 'Ey babacığım! Ne ile emrolundunsa yap, Allah dilerse benim sabredenlerden olduğumu göreceksin.' dedi. Böylece ikisi de Allah'a teslimiyet gösterip babası oğlunu alını üzerine yatırınca, biz, 'Ey İbrahim! Rüyayı gerçek yaptın, işte biz iyi davrananları böylece ödüllendiririz.' diye seslendik. Doğrusu bu apaçık bir deneme idi. Ona, fide olarak büyük bir kurbanlık verdik. Kendisine, sonradan gelenler için de iyi bir nam bıraktık. Selâm olsun İbrahim'e. İşte biz iyileri böylece ödüllendiririz." (37/Saffât suresi, 100-110)

ALACA KOÇ

Kurban Bayramı'na birkaç gün kalmıştı. Bahçede kardeşimle oynuyorduk. Kapının önünde bir kamyonet durdu. Kamyonetten babamın indiğini görünce kardeşimle koşarak bahçe kapısına vardık. Babam kamyonetin arkasındaki koçu kucaklayarak yere indirdi. Koçu görünce sevinçle ona atıldık. Çok sevimli bir hayvandı bu koç. Beyaz yünlerinin içinde ara ara serpilmiş kahverengi tonlar vardı. Kıvrılarak uzayan boynuzlarına kırmızı bir kurdele bağlanmıştı. Koçu görür görmez çok sevmiştik. Babam koçu bahçedeki ağaca bağladı. Koçla birlikte bir torba ot da getirmişti. "Çocuklar koç size emanet, kurban gününe kadar buna siz bakacaksınız." dedi. Kardeşimle ben hemen hazırlığımızı yaptık. Kardeşim leğene doldurduğu suyu getirirken ben de torbadan ot çıkarıp koça veriyordum. Koçun karşısına geçip onu seyrediyorduk. Nasıl su içiyor, nasıl ot yiyor; nasıl meliyor...?

Koça bir ad bile bulmuştuk: Alaca.

Üç gün boyunca tek eğlencemiz, tek konumuz Alaca'ydı. Ona iyice bağlanmıştık. Bir iki gün sonra babamın onu keseceğini düşündükçe deliye dönüyorduk. Babama gidip yalvarmaya karar verdik. Onu kesmenin doğru olmadığını söyledik. Babam bize elinden geldiğince anlatmaya çalıştı: "Kurban kesme Allah'ın emridir. Olanağı olan Müslümanlar kurban keserler. Kesilen kurbanın etinden yoksul komşulara göndeririz ki onlar da et yiyip beslenebilsinler. Üstelik bu davranış, insanlar arasındaki dayanışma ve yardımlaşma bilincini geliştirir. Şunu da unutmayın çocuklar, dünyadaki bütün varlıklar Allah tarafından insanın hizmetine sunulmuştur. Allah'ın kullarına sevgisi o kadar büyüktür ki sizin bir koça duyduğunuz sevgi Allah'ın kullarına duyduğu sevgi yanında bir zerre bile değildir. Allah yarattığı her varlığı sever, korur. Bütün varlıkların içinde de en çok insanı sever. Diğer bütün varlıkları insanın hizmetine sunması Allah'ın bize olan sevgisini gösterir. Bizi bu kadar seven Allah'ın emrine karşı gelmek ise biz insanlara yakışmaz."

Babamın söyledikleri mantıklıydı; ama yine de duygularıma engel olamıyordum. "Yani onu yarın kurban edeceğiz, öyle mi?" dedim. O dakikadan sonra Alaca'nın yanına hiç gitmedim.

Bayram sabahı babamla erkek kardeşim bayram namazını kıldıktan sonra eve geldiler. Hazırlıklarını yaparak Alaca'yı incitmeden yere yatırdılar ve kıbleye döndürüp kurban ettiler. Bense ikinci katın penceresinden yaşlı gözlerle onları seyrettim. Yüreğim öyle demese de mantığım, "Alaca bunun için yaratılmıştı, birçok yoksul çocuğun karnı doycak, et yiyip beslenecekler." diyordu.

Tülin İYİGÜN
(Bu yapıt için hazırlandı.)